

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Debatten har jo allerede været vidt omkring under det foregående beslutningsforslag, og derfor kan debatten om de følgende måske blive lidt kortere.

Jeg vil gerne til dette beslutningsforslag sige, at vold mod kvinder i almindelighed og udenlandske kvinder i særdeleshed er et problem, som skal tages alvorligt. Derfor fremlagde regeringen for mere end et år siden en national handlingsplan om vold mod kvinder.

Forslaget om, at udenlandske kvinder, som udsættes for vold, altid skal bevare deres midlertidige opholdstilladelse, uanset hvor kort eller længe de har været i landet, kan regeringen ikke støtte. Men vi lagde meget vægt på, at vi, da vi forlængede 3-års-kravet til et 7-års-krav, før man får permanent opholdstilladelse, bevarede den hidtil gældende praksis for så vidt angår voldsramte kvinder, således at der ganske enkelt ingen ændring er sket på feltet.

Kl. 16.10

Vi har altså ikke udsat det tidspunkt, hvor en voldsramt kvinde kan få permanent opholdstilladelse. Det skyldes, at vi i regeringen var udmærket klar over, hvor vanskelige disse sager er, også for myndighederne, som skal udrede trådene.

Der blev lagt en praksis for nogle år siden, og den praksis er i sig selv en støtte, fordi den har gjort, at man nogenlunde ved, hvad man plejer at gøre i slige tilfælde. Og den praksis vil vi gerne fortsat drage nytte af. Denne praksis blev indført i 1996. Den har ført til, at udlændingemyndighederne i ca. en tredjedel af de sager, hvor der har været tale om vold, tillader de pågældende at blive i landet trods samlivsophævelsen.

Så vil jeg i øvrigt gentage, at regeringen som nævnt under det tidligere forslag er positivt indstillet over for, at en person, som har været voldelig over for en ægtefælle, som er hentet hertil, må vente 10 år med at hente en ny ægtefælle.

Så er der spørgsmålet om adgang til tolkebistand og bisidder. På det punkt vil forslagsstillerne give nogle nye rettigheder. Jeg synes, det er unødvendigt. Der bliver allerede i dag stillet tolk til rådighed. Der er regler om bistandsadvokater. Offentlige myndigheder er forpligtet til at vejlede og skaffe fornøden tolkebistand. Det gælder også ved afhøring af politiet, som skal finde sted på et sprog, den afhørte forstår.

Alle voldsramte har ret til en bistandsadvokat og en uvildig bisidder. Politiet har pligt til at vejlede den voldsramte kvinde om adgangen til at få beskikket en bistandsadvokat. Der skal gives vejledning, inden den forurettede afhøres første gang, og denne vejledning skal gentages i forbindelse med og inden afhøringen. Politiet drager omsorg for, at den forurettedes begæring om beskikkelse af en advokat indbringes for retten. Endelig er der i alle politikredse etableret en offerrådgivning. Og ofre skal vejledes om muligheden for at søge støtte i en offerrådgivning.

Jeg synes således ikke, at der er brug for ændringer på dette punkt, men jeg vil gerne understrege, at alt, hvad jeg her har remset op, er meget vigtigt. Det skal efterleves, og det bliver efterlevet.

Med hensyn til punkt 3 mener regeringen ikke, at det er nødvendigt at igangsætte en oplysningsindsats over for politi- og sundhedspersonale for at indskærpe deres forpligtelse til at dokumentere kvindens fysiske og psykiske tilstand ved henvendelser som følge af vold.

Politiet har fået indskærpet denne forpligtelse. Rigsadvokaten har skriftligt indskærpet, at det i sager om vold i parforholdet er af særlig betydning, at politiet hurtigst muligt får belyst skaderne på den forurettede og beskriver disse udførligt og præcist i politirapporten.

Hvis der er behov for lægebehandling, skal politiet yde den forurettede bistand til at komme til læge. Og den forurettede bør i den forbindelse opfordres til at give sit samtykke til, at politiet indhenter en politiattest om skaderne. Denne attest indhentes som bekendt af politiet hos sygehusvæsenet eller den praktiserende læge til brug for en eventuel straffesag til dokumentation af forurettedes skader.

Det er alt sammen for, at der ikke pludselig er nogen, som kommer ud for, at der var noget, de ikke vidste, og noget, de ikke fik gjort, fordi de ikke var klar over det. Jeg synes, at netværket her omkring den voldsramte er ret så tæt, og at forpligtelserne er ret så klare for både politiet og andre, som vedkommende kommer i forbindelse med.

Der er for sundhedspersonalet allerede en journaliseringspligt. Alle skader skal beskrives i patientens journal, herunder også spørgsmålet om patientens psykiske tilstand.

Som opfølgning på regeringens handlingsplan om vold mod kvinder er der iværksat en oplysningskampagne rettet mod alle disse grupper af fagfolk. Der afholdes således 26 temadage